

נסיון קרבות היפוענו טנקים לבדם?

לויט' קול' ק. דויל

גם, המסוק הוא אמצעי-תעבורה מצויין באיזור, בו נהנים אנו משליטה בלתי מעוררת באויר, אך ערכו מבוסס בתנאים גרעיניים, ומפוקפק בתנאים קונבנציונליים אחרים.

על כל האלמנטים המרכיבים של צוות קרב-משוריין להיות מסוגלים לנוע, ללחום ולעמוד בפני פגיעות במידה שוה בתנאים זהים. אך כושר מעין זה אינו קיים אצלנו כיום. למרבה התקוה מהוה הטנק של שנות ה-70 צעד חשוב קדימה. הוא יעמוד בפני קרינה גרעינית וסערת-אש, ויתקדם לתוך שטח האויב בגיחות של 400-500 ק"מ ליום. אולם מבלי שינועו עם הטנקים בצוותא חיל-רגלים, ארטילריה ו-הספקה — יימצאו בשטח האויב אך צוותי-טנקים גלמודים ביותר, המצפים בקוצר-רוח לבוא האחרים.

אכן, חשיבות רבה נודעת לתכנון הפיתוח של טנק שנות ה-70 והציוד החדש הכרוך בהפעלתו; אך התאכזבתי קשות משנוכחתי לדעת, כי נגמ"שים, תותחים מתנייעים ורכב-אספקה לא נכללו בתכנון פיתוח אלה.

מטרידה אותי המחשבה, כי ההתקדמות הניכרת מושגת בפיתוחו של חלק אחד בלבד ממערכת רכב-השריון. פירושו של דבר הוא, כי בתנאי לוחמה גרעינית יצטרכו הטנקים שביחידות השריון לפעול כמעט לבדם. אף בתנאים קונבנציונליים יימצא הטנק בנפרד מיתר המרכיבים, בגלל ההגנה הבליסטית המוגבלת של הנגמ"שים הקיימים. לכן, בלא פיתוחם של נגמ"שים ורכב-סיוע עמידים בפני פגיעה, המסוגלים לפעול יחד עם הטנק באותו שדה-קרב, לא נשיג לעולם את התוצאות המבוקשות מתורת-הקרב שאנו מטפחים מאז שנות הארבעים.

ניידות בכל סוג קרקע, ממש כמו רכב-הקרב. רעיון זה אינו חדש: כבר בשנת 1941 ביקשו מפקדים גרמנים לקבל רכב זחלי, כדי לאפשר לכוחותיהם, שהשתתפו במבצע „ברברוסה" (הפלישה לבריה"מ), להשתחרר מהבוץ של רוסיה המערבית. מנתחי מבצעים של הצבא האמריקני באירופה במלחמת-העולם השנייה הצביעו, על צורך דומה, אולם אנו לא הודרזנו להפיק לקח זה! הצבא האמריקני כיום נאלץ עדיין להסתמך על רכב-אספקה אופני, הצמוד לכבישים. בויאט-נאם ניסינו להשתחרר מן הרכב האופני על-ידי שימוש במסוק המעביר אספקה, ודבר זה נעשה כרגיל באמצעים תקינים של הגדוד. אמר-

לאחר שסיימתי את תפקידי כקצין-מבצעים בגדוד השלישי של חטיבת פרשי השריון ה-11 בויאט-נאם, יכול אני להעיד, כי קבוצת כלי-השריון שלנו מוגבלת במילוי משימותיה, בגלל כושר-העמידה המוגבל של הנגמ"ש "M-113" בתנאי מלחמה קונבנציונלית.

בפעולה קטנה בויאט-נאם במאי 1967 התקף גדוד מוגבר מחלקת-סיוע משוריין, שנשתייעה בטנק „פטון" אחד. לאנשי הויאט-קונג היתה כמות גדולה במיוחד של נשק נ"ט. תוך 20 דקות הוצאו מכלל פעולה כל נגמ"שי "M-113" פרט לאחד. לטנק נגרמו פגיעות ישירות, אך כאשר הופיע כוח החילוץ במקום עדיין הוסיף צוותו להילחם.

אינני רוצה להציג באופן עגום מדי את הנגמ"ש "M-113"; זהו הנגמ"ש הטוב ביותר שהיה לנו אי-פעם. הוא רכב קל לאחזקה, ועומד יפה בתנאי מאמץ ביערות וג'ונגלים, אך אין הוא רכב-קרב. במקורו היה רכב תובלה, ואף שהוסב לתכלית לה לא נועד מעולם, עשה מלאכה טובה למדי, הן מפני שהיו לנו אנשי שים מוכשרים שהפעילוהו, והן מפני שלא נאלצנו להפעילו נגד כוח קונבנציונלי מודרני.

מבין כלי-הרכב המסייעים נוכחנו ביכולתם של ההוביצרים המתנייעים לנוע, יחד עם הכוח המסתייע, בקרקע הקשה ביותר למעבר. אך כדי שיהיו כלי-רכב אלה יעילים גם במבצע גרעיני, זקוקים ההוביצרים המתנייעים לאותה ההגנה שהוענקה לטנק הבינוני של שנות ה-70 — ה-MBT-70.

הוא הדין גם באשר לרכב-האספקה. כלי-רכב מסוג זה זקוקים לא רק להגנה גרעינית (לנהג ולעוזרו), אלא גם לכושר